

Principprogram

KOMMUNISTISK PARTI

Kommunistisk Parti
Telefon 35 35 60 69
info@kommunister.dk
www.kommunister.dk

ISBN: 87-89599-57-8

**Vedtaget på Kommunistisk Partis stiftende kongres
11. og 12. november 2006**

Forlaget Arbejderen

Principprogram

KOMMUNISTISK PARTI

**Vedtaget på Kommunistisk Partis stiftende kongres
11. og 12. november 2006**

Forlaget Arbejderen

Indhold

1	Vi vil en anden verden – en socialistisk verden	5	4	Klasserne i Danmark	22
1.1	Socialismen	6	4.1	Arbejderklassen	22
1.2	Den videnskabelige socialisme	7	4.2	Kapitalistklassen	23
1.3	Produktivkræfter, produktionsforhold og samfundsmæssig overbygning	8	4.3	Sekundære klasser	23
1.4	Klasser og klassekamp	9	4.4	Opportunismen	24
1.5	Socialismen – et overgangssamfund på vej mod kommunismen	9	5	Kommunisternes strategi og taktik	24
2	Kapitalismen i vores tid	10	5.1	Overgangen til socialismen	24
2.1	Imperialismen som kapitalismens højeste stadium	11	5.2	Det antimonopolistiske demokrati	25
2.2	Kapitalismen ved det 21. århundredes begyndelse	12	5.3	Arbejderklassens enhed	26
2.3	Kapitalens hovedkrav	13	5.4	Folketinget og andre institutioner	26
2.4	Kapitalens redskaber	14	5.5	Regeringsmagt og statsmagt	27
2.5	Kapitalismens konsekvenser	14	5.6	Klassekampen og kommunisternes opgaver	27
2.6	Socialismen og det store tilbageslag	15	5.7	Kampen for faglig enhed	27
2.7	Kapitalens modstandere	15	5.8	Kampen for kollektiv velfærd	27
2.8	Et spirende opbrud	16	5.9	Kampen for de demokratiske rettigheder	28
3	Udviklingen under kapitalismen i Danmark	17	5.10	Kampen mod EU	28
3.1	Katastrofale følger af EU-medlemskabet	17	5.11	Kampen mod imperialismen	29
3.2	Velfærdssamfundet under pres	18	5.12	Kampen for fred og mod krig	29
3.3	Borgerskabets kulturkamp	19	6	Kommunistisk Parti	30
3.4	Fremmedhad og racisme	19			
3.5	Trusler mod demokratiet	19			
3.6	Aggressiv udenrigspolitik	20			
3.7	Socialdemokratiets krise	21			
3.8	Den folkelige modstand	21			

Principprogram
vedtaget på Kommunistisk Partis
stiftende kongres
11. og 12. november 2006

Layout og tryk:
Forlaget Arbejderen
© November 2006
Ryesgade 3F
2200 Kbh. N
Telefon: 35 35 17 87
forlag@arbejderen.dk
ISBN: 87-89599-57-8

1 Vi vil en anden verden – en socialistisk verden

Kapitalisme er barbari. For hver dag der går, afsløres nye sider af dette barbari. Krige og rovdrift på naturen og menneskene hører til dagens orden.

Det kapitalistiske systems højeste og eneste mål er at skabe profit. Systemet kan på sit nuværende udviklingstrin ikke både sikre en profit, som det selv finder acceptabel, og opvise materielle resultater, hvor produktionen af disse ikke samtidig har meget negative konsekvenser.

Det gælder nedslidning af arbejdskraften, ødelæggelse af miljøet, sygdomsepidemier, skævdeling mellem landene og den ulige udvikling, som oprører så mange. Værst er dog den eskalerende og højprofitable våbenindustri og de stadige krige, som truer med at sætte hele regioner og tilmed hele verden i brand.

Denne tingenes tilstand avler uvægerligt utilfredshed og modstand. Kapitalismen er derfor nødt til at gribe til nye ideologiske midler, som kan forføre folkene og aflede deres opmærksomhed fra de virkelige og grundlæggende problemer.

Efter Sovjetunionens fald og socialismens tilbageslag i de østeuropæiske lande gik de imperialistiske lande på jagt efter en ny fælles fjende. Denne fjende er nu udpeget, nemlig fjenden af »de vestlige værdier«, de »europæiske værdier«, de »danske værdier«. Denne nye fjende udråbes for det meste også som terrorist.

Den nye fjende hedder islam. Verdens arbejdere skal splittes af falske religiøse stridigheder, mens USA's og EU's kæmpekoncerner bemægtiger sig de arabiske, afrikanske, latinamerikanske og asiatiske folks naturrigdomme.

Vi får at vide, at der er tale om et sammenstød mellem civilisationer. Men det er ikke sandt.

Kapitalisme har i dag ført menneskeheden ud i en civilisationskrise, som truer dens overlevelse som art og måske endda planetens fortsatte eksistens.

Men det kapitalistiske systems forsvarere vender det blinde øje til denne virkelighed. De frygter, at den modstand mod systemet, som vi hele tiden oplever, skal vokse sig større og stærkere.

Denne modstand er ikke altid erklæret socialistisk, selv om den rummer krav om forandringer og råber på alternativer. Men hvad er alternativet? Flere og flere indser, at idéen om en kapitalisme med et »menneskeligt ansigt« er en umulighed, der hører til utopiernes verden.

Det eneste mulige og realistiske alternativ til kapitalismen og dens barbari er socialismen!

1.1 Socialismen

Socialismen er den idé, at det menneskelige fællesskab udtrykker sig i et samfund, hvor »den enkeltes frie udvikling betinger alles frie udvikling«, som Marx og Engels skrev i Det Kommunistiske Manifest.

Der findes ingen færdig opskrift på, hvordan det socialistiske samfund kan opbygges. Det afhænger af mange faktorer.

Styrkeforholdet mellem klasserne nationalt og internationalt, det enkelte lands historie, befolkningens livsbetingelser, kultur og leveforhold i bredeste forstand og ikke mindst de erfaringer, som folket drager i opgøret med kapitalismen, vil bestemme de former, som socialismen antager i det konkrete land. Men det er afgørende, at den socialistiske opbygning er den arbejdende befolknings eget værk.

Der kan dog opstilles nogle almene betingelser, som må være opfyldt, for at den socialistiske opbygning kan tage sin begyndelse:

- Under en bevidst arbejderklassens ledelse erobrer og fastholder folket den politiske magt, som bruges til at udvikle et levende og aktivt demokrati. Det betyder en fortsat udvikling af folkets aktive deltagelse i varetagelsen af dets egne interesser.
- Det gamle statsapparat, som er et redskab for kapitalen, nedbrydes og erstattes af et nyt magtapparat, som er under det arbejdende folks kontrol og i dets tjeneste.
- Den økonomiske magt i samfundet erobres af folket derved, at de vigtigste produktionsmidler, banker og alle andre finansieringsvirksomheder, samt alle samfundsvigtige virksomheder og tjenester overgår til samfundseje.
- I stedet for at være underlagt markedskræfter og profithensyn ledes samfundsøkonomien ind i en planmæssig udvikling.

Det socialistiske samfund, vi vil, er et samfund, hvor princippet om den enkeltes frie udvikling som betingelse for alles frie udvikling virkeliggøres.

Det betyder sikring af de grundlæggende menneskerettigheder såsom retten til livet, dvs. retten til velfærd, sundhed, arbejde, bolig, uddannelse og omsorg.

Det betyder grundlovssikrede frihedsrettigheder som ytrings-, informations-, forsamlings-, organisations- og religionsfrihed og retten til fri kulturel udfoldelse.

Det betyder beskyttelse af det enkelte individ gennem et forbud mod diskrimination på grund af race, etnicitet, køn, religion eller seksuel orientering. Det betyder også sikring af kollektive rettigheder såsom fagforeningernes frie forhandlingsret.

Alle disse rettigheder betragter vi som pligter for et socialistisk samfund. Et Danmark, hvor der ikke længere skal tages private profithensyn, har mere end råd til at sørge godt for sin befolkning.

Et Danmark, hvor produktion og forbrug sker i et bæredygtigt samspil med naturgrundlaget.

Det Danmark, vi vil, er et frit, selvstændigt og uafhængigt land:

- som har forladt EU, NATO og andre imperialistiske sammenslutninger.
- som lever i fred med andre befolkninger.
- som aktivt arbejder for fred og internationalt samarbejde.
- som er solidarisk over for alle lande og folk, der har brug for vores støtte.
- som arbejder for ligeværdig samhandel og bæredygtig udvikling.

1.2 Den videnskabelige socialisme

Kommunistisk Parti baserer sit arbejde på den videnskabelige socialisme, som er grundlagt af Marx, Engels og Lenin.

Selv om marxismen-leninismen kun er omkring 150 år gammel, og teorien om socialismen slet ikke er fuldt udviklet, har historien allerede vist, at kampen for det nye samfund antager mange former, og at sejre veksler med nederlag. At fastholde og opbygge socialismen efter den socialistiske revolutions sejr indebærer lige så mange vanskeligheder som vejen frem mod denne revolution.

På ethvert trin i udviklingen er det nødvendigt at foretage konkrete og korrekte analyser af den virkelighed, som klassekampen udfolder sig i. Det er forudsætningen for at kunne træffe rigtige beslutninger om handling. Sådanne analyser må foretages ved hjælp af de værktøjer og metoder, som er sammenfattet i den dialektiske og historiske materialisme.

Grundlaget for materialismen er, at verdens udvikling ikke er styret af menneskenes ideer, men at de materielle forhold, hvorunder menneskene lever og producerer, i sidste ende betinger ideerne. Ideer kan være både konstruktive og destruktive. Således kan ideer, der rigtigt afspejler virkeligheden, blive til en materiel kraft, hvis de griber af den brede befolkning.

Dialektikken er læren om, at verden befinder sig i en proces af stadig udvikling og forandring, hvor det gamle går under og det nye opstår. Drivkraften for denne proces er en enhed og kamp mellem modsætninger, som indebærer, at udviklingen undertiden foregår i spring.

Den historiske materialisme er den dialektiske materialisme anvendt

på menneskenes samfund og historie.

Marxismen-leninismen regner i den forbindelse med to centrale sæt af modsigelser, nemlig modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold og modsætningen mellem økonomisk basis og samfundsmæssig overbygning, hvoraf den første er den grundlæggende.

1.3 Produktivkræfter, produktionsforhold og samfundsmæssig overbygning

Grundlaget for menneskenes samfund er frembringelsen af de goder, som sætter dem i stand til at leve og udvikle deres kultur.

I overensstemmelse hermed er det produktivkræfterne, som er det mest dynamiske element, som i sidste ende bestemmer samfundets historiske udvikling.

Disse kræfter består af menneskene – som med deres viden og fysik er den vigtigste produktivkraft – og produktionsmidlerne, dvs. den jord og de råstoffer, redskaber, maskiner og andet udstyr, som menneskene bruger til at producere med.

Blandt de materielle forhold i et samfund er det produktionsforholdene, som er de afgørende. Produktionsforholdene er de indbyrdes relationer, som menneskene indgår i, når de producerer deres egne livsbetingelser.

Disse forhold er bestemmende for alle andre forhold i samfundet.

Til produktivkræfternes forskellige udviklingstrin svarer forskellige typer af produktionsforhold. Menneskehedens historie opviser en række skift i produktionsforholdene, men kernen i produktionsforholdene er altid ejendomsretten til produktionsmidlerne.

På et vist trin i udviklingen kommer produktivkræfterne og produktionsforholdene uvægerligt i modsætning til hinanden, hvad der er udtryk for, at ejerforholdene ikke mere passer til produktionens udviklingsstade.

Dette medfører, at produktionsforholdene bliver en hæmsko for produktivkræfternes udvikling, og at samfundet derfor må organiseres på en radikalt ny måde for atter at komme i fremdrift.

Bestemt af produktivkræfternes udvikling, men drevet frem af kampen mellem ejere og ikke-ejere af produktionsmidlerne, har den ene samfundsformation afløst den anden gennem flere tusinde år: urkommunisme, slavesamfund, feudalisme og kapitalisme.

Et givet samfunds produktionsforhold udgør samtidig den materielle og økonomiske basis, hvorpå der rejser sig en samfundsmæssig overbyg-

ning af institutioner og ideer, som i sidste ende er bestemt af basis. Det drejer sig på den ene side om politiske, juridiske, kulturelle, videnskabelige, opdragelsesmæssige, religiøse og interesse-mæssige institutioner og organisationer såsom stat, retsvæsen, partier, skoler, kirker og foreninger.

På den anden side drejer det sig om de tilsvarende politiske, juridiske, videnskabelige, ideologiske, religiøse, moralske og kunstneriske ideer og anskuelser.

Denne overbygning har en tendens til at sakke bagud i forhold til produktivkræfternes udvikling og behovet for nye produktionsforhold. En radikal samfundsforandring er ikke mulig uden at ændre hele overbygningen.

Derfor er både idekampen og kampen om statsmagten så vigtig for de klasser, som kæmper for et nyt samfund.

1.4 Klasser og klassekamp

På et givet tidspunkt i historien blev den oprindelige fælles ejendom til produktionsmidlerne afløst af privatejendom.

Dette havde sit udspring i produktivkræfternes udvikling og den stadig større arbejdsdeling, som førte til opløsning af det gamle fællesskab.

På dette grundlag blev menneskene delt op i ejere og ikke-ejere. Samfundet blev til et klassesamfund, hvor klassekampen – dvs. interessekampen mellem ejere og besiddelsesløse, udbyttere og udbyttede, undertrykkere og undertrykte – blev den drivkraft, der drev historien fremad.

I vore dages kapitalistiske samfund står to hovedklasser, arbejderklassen og kapitalistklassen, over for hinanden i et modsætningsforhold, der er uløseligt inden for rammerne af det kapitalistiske system.

Historisk set har vi nået det stade i produktivkræfternes udvikling, hvor den private ejendomsret til produktionsmidlerne er blevet en afgørende hæmsko for den videre udvikling. Ejerforholdene må ændres, og kapitalistklassen må vige pladsen for arbejderklassen som samfundets herskende klasse. Kampen for en helt ny samfundsformation med fælles-eje til produktionsmidlerne stiller sig på dagsordenen.

1.5 Socialismen – et overgangssamfund på vej mod kommunismen

Marx og Engels gav sig aldrig af med detaljerede beskrivelser af fremtidens samfund. De var videnskabsmænd og holdt sig til konkrete forhold og betingelser. Socialismen og kommunismen betragtede de som en logisk

konsekvens af deres analyser. Disse samfund måtte kæmpes frem af arbejderklassen, og denne kamp ville forme sit eget resultat.

Ifølge marxismen-leninismen er det socialistiske samfund et overgangssamfund. Det er et samfund, hvor der stadig findes rester af det gamle samfund, og hvor det nye først er ved at sætte sig igennem. Der findes stadig forskellige samfundsklasser og modsætningsforhold imellem dem. Der findes stadig klassekamp.

Det virkelige mål for Kommunistisk Parti er derfor det klasseløse kommunistiske samfund, som ifølge marxismen-leninismen er en videreudvikling af socialismen til en højerestående samfundsformation.

Marx og Engels har i grove træk karakteriseret forskellen mellem det socialistiske og det kommunistiske samfund således: I det socialistiske samfund yder enhver efter evne og modtager i overensstemmelse med, hvad han eller hun yder. I det kommunistiske samfund yder enhver derimod efter evne, men modtager efter behov.

Det kommunistiske samfund ligger endnu et stykke ude i fremtiden. Marx har udtrykt, at med udbyttersamfundets forsvinden »ender det menneskelige samfunds forhistorie«. Kommunisterne ser det som deres opgave allerede i dag at give afgørende bidrag, der kan bringe menneskene nærmere til begyndelsen af den virkelige historie. Den begynder med opbygningen af det socialistiske samfund.

2 Kapitalismen i vores tid

Under kapitalismen foregår der en stadig udvikling af produktivkræfterne, samtidig med at produktionen bliver mere og mere samfundsmæssig. Denne modsigelse mellem den private ejendomsret til produktionsmidlerne og den private tilegnelse af produktionens resultat på den ene side og produktionens samfundsmæssige karakter på den anden side er den grundlæggende modsigelse under kapitalismen.

I de sidste årtier er der sket en rivende udvikling af produktivkræfterne, men denne udvikling er ensidig og deform, fordi formålet med produktionen ikke er at tilfredsstille menneskenes behov, men udelukkende at skabe profit. På den ene side indlemmes videnskaben i stigende grad i produktionen og underlægges denne, hvad der især giver sig udtryk inden for områder som datateknologi, kommunikation og bioteknologi. På den anden side spildes der enorme resurser på militær forskning og udvikling, hvis formål i sidste ende er ødelæggelse af produktivkræfter.

Samtidig betyder den teknologiske udvikling og de nye former for international organisering af produktionen, at arbejdsprocessen bliver sta-

dig mere intensiv og nedbrydende for den primære produktivkraft, arbejderne.

De opkvalificeres kun i ringe omfang og tilmed kun på snævre specialområder. Sideløbende hermed foregår der en stadig større udstødning og dannelse af en international armé af arbejdsløse, hvoraf en del ikke har udsigt til nogensinde at komme i arbejde.

De nuværende produktionsforhold er dermed ikke alene en hæmsko for produktivkræfternes fortsatte harmoniske udvikling, men bidrager også direkte til at ødelægge disse produktivkræfter.

Konklusionen er, at modsigelsen mellem den private ejendomsret til produktionsmidlerne og produktionens samfundsmæssige karakter til stadighed skærpes og nærmer sig bristepunktet. Den kan i sidste ende kun løses, ved at produktionsmidlerne bliver samfundseje, dvs. at kapitalismen afløses af socialismen.

2.1 Imperialismen som kapitalismens højeste stadium

I starten af kapitalismens epoke rådede den totale liberalisme med uhyrlige livsbetingelser for arbejderklassen til følge. Konkurrencen mellem kapitalisterne førte efterhånden til monopoldannelser. De mange tilbagevendende kriser søgte kapitalisterne løst ved med statsmagtens hjælp at underlægge sig størstedelen af kloden, som blev forvandlet til områder for kapitaleksport og udplyndring af naturresurser og billig arbejdskraft.

Gennem denne proces gik kapitalismen i de sidste årtier af det 19. århundrede over i imperialismen i form af monopolkapitalisme. Efter første verdenskrig og flere økonomiske kriser tog imperialismen i mange lande form af statsmonopolkapitalisme, hvor staten i højere og højere grad dirigerede store dele af samfundsøkonomien i et forsøg på krisestyring. I årene efter anden verdenskrig sprængte de nationale monopolforetagender i stigende grad de nationale rammer og udviklede sig til transnationale selskaber, hvormed imperialismen tog form af transnational monopolkapitalisme.

Fra 1917 blev kapitalismen udfordret og fik en stadig større og stærkere modstander i det socialistiske Sovjetunionen, hvis eksistens gav menneskene kloden over håb om et bedre liv. Denne tendens styrkedes med dannelsen af den socialistiske lejr efter anden verdenskrig og opløsningen af det gamle kolonieredømme i årene derefter. Stadig flere lande løsrev sig fra imperialismen.

Kapitalen var i knæ, men langt fra slået.

Dens svar var en »kold« krig mod den socialistiske og progressive verden.

Med det socialistiske Østeuropas sammenbrud i 1989 og Sovjetunionens opløsning to år senere blev den kolde krig bragt til afslutning. I samme periode og som følge af de ændrede styrkeforhold er kapitalismen gået ind i en ny fase, der på den ene side er kendetegnet ved en strukturel krise og på den anden side ved en nyliberalisme, der har store økonomiske, sociale og menneskelige omkostninger over hele kloden. Kapitalismen bliver mere og mere aggressiv og undertrykkende.

2.2 Kapitalismen ved det 21. århundredes begyndelse

Imperialismen er på sit nuværende trin præget af transnationale selskaber, hvis økonomier ofte er større end mange af verdens mindre stater. Disse selskaber vokser sig stadig større og dominerer i dag fuldstændig investeringer, forskning, produktion og verdenshandel. Også liberaliseringen af kapitalmarkedet har forceret udviklingen af store kapitalkoncentrationer, og imperialismen viser sine snyltende træk for eksempel i form af omfattende spekulation med værdier, der er løsrevet fra produktionen.

Uligheden i verden forøges enormt, både internt i de kapitalistiske lande og mellem de rige imperialistiske lande og de såkaldte udviklingslande. Kapitalismen er som sejrherre i den kolde krig blevet mere aggressiv, udbytende og undertrykkende.

Der er i dag tre førende imperialistiske centre bestående af USA, EU og Japan. Hvert af de tre centre har etableret sig med hvert deres domæne af lande, hvor udbytningen og undertrykkelsen kan sættes i system. USA er i kraft af sin økonomiske størrelse, sin militære styrke og sine ideologiske påvirkningsmuligheder det absolut ledende og farligste af disse tre centre.

Udbytningen og udplynningen af »udviklingslandene« er taget kraftigt til. Stater, der ikke følger imperialismens diktater, bliver sat på plads med trusler, blokade og militær aggression. Uden det tidligere socialistiske verdenssystem til at gøre modstand sker dette forholdsvis let. De tidligere socialistiske lande er i dag et nyt område, hvor kapitalen kan skabe sig kolossale profitter. I disse lande råder den totale liberalisme med mulighed for uhørt udbytning ligesom i kapitalens barndom.

Også i kapitalismens kernelande øges udbytningen af arbejderklassen. Statens økonomi formindskes gennem privatiseringer og udliciteringer, hvormed kapitalen får nye muligheder for at presse merværdi ud af arbejdskraften.

Kapitalismens enorme ideologiske påvirkningsapparat er sat ind over for befolkningerne. Samtidig med den øgede udbytning er der kommet fornyet fart på den teknisk-videnskabelige revolution, som dog kun fører til udvikling på de områder, hvor kapitalen kan score superprofitter. Kapitalens globalisering betyder reaktionær og nyliberalistisk politik over hele linjen og åbning af alle lande for udbytning og rovdrift.

Kun ganske få lande formår at stå imod denne politik.

2.3 Kapitalens hovedkrav

Kapitalens hovedkrav er markedsökonomi overalt, liberalisering og uindskrænket råderet for monopolerne.

Samtidig forsøger imperialismen at gennemtvinge sin dominans over for alle lande, i nogle tilfælde under dække af krav om indførelse af liberalt demokrati efter vestligt mønster.

Kapitalen stiller sine krav i tre forskellige områder af verden.

I udviklingslandene og ikke mindst i de lande, der med hjælp og støtte fra de socialistiske lande havde startet en alternativ udvikling til den kapitalistiske, har kravet været åbning af markedet for privatisering af store dele af statsmagtens virksomhed, deregulering og indgreb over for folkets demokratiske rettigheder som f.eks. dannelse af fagforeninger.

De tidligere socialistiske lande har været gennem en chokkur. De produktionsmidler, som var i folkets eje, blev solgt for en slik til kapitalen. Hele det udbyggede sociale sikringssystem blev afviklet. Og den renlive-de liberale økonomi, som kendes fra kapitalismens barndom, blev indført.

I de højtudviklede kapitalistiske lande er den nyliberalistiske politik blevet ført, uanset hvilket parti der formelt har haft magten. Dermed kan kapitalens krav om udlicitering, privatisering og brugerbetaling gennemføres i de lande, hvor det endnu ikke er sket.

Fuld råderet er kravet overalt, også selv om det betyder afdemokratisering af samfundet.

I takt med kapitalens krav om »mindre stat« med hensyn til offentlig service og produktion er der kommet et krav om »mere overstat«, der giver sig udtryk i en styrkelse af staten som kontrol- og undertrykkelsesorgan såvel som i overstatslige dannelser som f.eks. EU.

Dette fænomen bunder i, at de transnationale selskaber har brug for langt større hjemmemarkeder end tidligere som sikkert bagland for deres globale ekspansion.

2.4 Kapitalens redskaber

Nutidens kapitalisme er kendetegnet ved to tendenser, nemlig regionalisering og globalisering. Disse to tendenser kræver hver deres redskaber, der er af både økonomisk og voldelig art.

Det væbnede redskab er NATO, der slår bro mellem de to imperialistiske centre, USA og EU. Denne gamle koldkrigsmaskine har undergået en forandring til global krigsmaskine for kapitalens interesser.

FN var i sit udgangspunkt et fredens projekt, som opstod efter fascismens nederlag i anden verdenskrig. Som international organisation vil FN's karakter og rolle til enhver tid afhænge af det styrkeforhold, som findes mellem landene og klasserne på verdensplan. FN blev således uhammet brugt af USA til at legitimere krigen i det tidligere Jugoslavien og under den første Irak-krig.

Men når det internationale styrkeforhold tillader FN at gå imod en krig som f.eks. den anden Irak-krig, gennemfører USA og dets allierede blot den planlagte krig og en efterfølgende langvarig besættelse uden om FN.

De transnationale selskabers behov for større statsdannelser har sat gang i flere overstatslige projekter som f.eks. Nafta i Nordamerika. Men det er det europæiske EU, der er kommet længst med en egentlig overnational statsdannelse af 25 lande, som hver især er betragteligt mindre end USA, men som tilsammen har en størrelse, som kan gøre EU til en reel konkurrent til USA.

De transnationale selskabers store økonomiske magt har også givet dem politisk magt. De bruger især internationale organisationer som Valutafonden, Verdensbanken, WTO, OECD og G8 til at gennemtvinge deres krav om ubegrænset adgang til markeder overalt. Disse redskaber for storkapitalen får større og større indflydelse på alle verdens lande. Kun ganske få stater er stadig uden for rækkevidde af denne indflydelse.

2.5 Kapitalismens konsekvenser

Vor tids kapitalismes aggressive profitjagt har allerede ført til flere krige med store lidelser til følge. Krigstruslen er til stadighed overhængende i mange lande. De imperialistiske stater udøver terror mod større og større dele af verden. De ramte befolkninger går i stigende omfang til modangreb. Undertiden tager dette modsvar dog form af individualistisk og blind terror.

Profitjagten betyder også en øget rovdrift på naturen og dens resurser. Truslen mod det globale miljø er forstærket kraftigt.

Sult, underernæring, sygdomme og analfabetisme er stadig uløste pro-

blemer for meget store dele af verdens befolkning. Profitjagten tager helt groteske former, når for eksempel menneskelige gener kan patenteres af de transnationale selskaber.

Alle disse problemer er der en almenmenneskelig interesse i at løse. Men såvel staterne i de tre imperialistiske centre som de transnationale selskaber handler kun ud fra klasseinteresser: Profitten skal sikres og øges. Krigstrusler, sult, sygdomme, miljøproblemer og manglende resurser kan ikke løses isoleret fra kampen mod imperialismen.

2.6 Socialismen og det store tilbageslag

Det 20. århundrede var præget af socialismen, som sejrede og blev opbygget i en række lande. Det betød, at menneskene overalt på kloden kunne se, at et anderledes liv uden udbytning og undertrykkelse var muligt.

Det inspirerede arbejderklassen i de kapitalistiske lande, hvor arbejderbevægelsen blev en afgørende faktor i udviklingen. Mange ulande kæmpede sig fri af koloniherrredømmet og påbegyndte en anden udvikling af deres lande med støtte og hjælp fra de socialistiske lande.

Sovjetunionen og de socialistiske lande i Østeuropa brød ikke desto mindre sammen. Årsagerne hertil var et kompleks af økonomiske og politiske faktorer, indre og ydre årsager, objektive og subjektive omstændigheder og praktiske og teoretiske fejltagelser.

Men den socialistiske idé er ikke død. Cuba og enkelte lande i Asien er stadig i gang med en socialistisk opbygning.

Samtidig med de socialistiske landes sammenbrud skete der også store splittelser og frafald i de mange og ofte stærke kommunistiske partier i de kapitalistiske lande.

I samme periode trådte de classesamarbejdende socialdemokratiske partier ud af deres reformistiske periode, hvor de presset af arbejderklassen havde indgået i aktionsenhed for at gennemføre positive reformer.

Selv om der stadig i dag foregår en intern kamp i de socialdemokratiske partier mellem en nyliberal og en mere klassisk reformistisk fløj, har ledelserne af disse partier helt åbent gjort knæfald for kapitalen og fået nyliberalisme med et menneskeligt ansigt som deres kernepolitik. Det har medført store problemer for reformisterne i langt de fleste lande.

2.7 Kapitalens modstandere

Klassekampen føres i dag på alle fronter, med alle midler, med stor aggressivitet og med kapitalisterne i førertrøjen.

Arbejderklassen har lidt et stort tilbageslag overalt. Udviklingen siden 1990 har tydeligt vist, at kapitalismen som verdenssystem ikke sikrer hverken fred, demokrati, menneskerettigheder, social velfærd eller frihed til national selvbestemmelse.

Selv om situationen kan forekomme dystre, ses der flere og flere tegn på en stigende folkelig modstand mod kapitalen. Efter nedturen i årene umiddelbart efter 1989-91 er den internationale kommunistiske bevægelse således igen ved at komme til kræfter i en lang række lande fordelt på alle kontinenter.

Fagbevægelsen er både nationalt og internationalt presset af den nyliberale politik og praktiserer mange steder en udvidet grad af klassesamarbejde. Men på internationalt plan vinder den revolutionære linje lidt efter lidt frem. I nogle lande er denne linje den ledende kraft i fagbevægelsen, mens den i andre udgør en aktiv mindretalsstrømning, der vil og kan forsvare arbejderklassens interesser.

Samtidig har den brede internationale bevægelse, som vender sig mod den nyliberale globalisering, formået at sætte en lang række aktiviteter i gang, navnlig i forbindelse med topmøder, som afholdes af kapitalismens internationale organisationer. Inden for denne bevægelse foregår en voldsom idekamp, som kan føre til afklaring og stadig mere konsekvente positioner og aktioner.

Fredsbevægelserne er aktive i kampen mod krig og besættelse. I mange lande er der stigende modstand mod de overnationale statsdannelser. Forskellige miljøbevægelser er igen blevet aktive.

Oftentimes mangler bevægelserne analysen og forståelsen af, hvorfor det, de bekæmper, er opstået. Og de mangler ligeledes erfaring i at samle bredt og give bevægelsen retning. Det er en opgave, hvor kommunisternes aktive indsats er påkrævet.

2.8 Et spirende opbrud

Der er tegn på, at et stort opbrud er undervejs på flere kontinenter.

I Mellemøsten, som er af strategisk vigtighed for imperialismen, forsøger de arabiske befolkninger under de vanskeligste forhold at modstå imperialismens indtrængen.

Opbruddet er særligt tydeligt i USA's 200-årige domæneområde Latinamerika.

Kontinentets hidtil eneste socialistiske land er Cuba, som har virket som den store inspirator for de progressive kræfter i Latinamerika i næste et halvt århundrede. Flere og flere lande får progressive regeringer,

der ikke er bange for at gennemføre dele af en antiimperialistisk og tilmed revolutionær politik. Det gælder især Venezuela, men også i større eller mindre grad lande som Bolivia, Brasilien og Sydafrika. Og flere andre er undervejs.

De kommunistiske partier har i den forbindelse en vigtig opgave, som består i at samle de folkelige kræfter til kamp mod kapitalen på alle planer og give bevægelserne indhold og retning.

Alt hvad der er menneskeskabt, kan ændres af menneskene, hvis de står sammen. Menneskene og ikke mindst arbejderklassen står over for et valg: Enten at acceptere og samarbejde med det kapitalistiske system på dets præmisser, hvad der betyder, at de accepterer øget udbytning og undertrykkelse og i sidste ende krig og truslen om selve menneskehedsudslettelse.

Eller at kæmpe for et demokratisk og socialistisk samfund, hvor befolkningsflertallet samlet sætter sig op mod monopolernes magt og skaber et helt nye samfund, der bygger på samfundseje, kollektivitet og solidaritet.

3 Udviklingen under kapitalismen i Danmark

I Danmark er vi vidner til, hvorledes dansk kapital dels forbinder sig mere og mere med den internationale, transnationale kapital og dels selv investerer i udlandet.

Samtidig overtager udenlandsk kapital i stigende grad danske produktionsvirksomheder og tjenester.

3.1 Katastrofale følger af EU-medlemskabet

Det er konkret Danmarks medlemskab af EU, som har banet vejen for denne »globalisering« af dansk økonomi og erhvervsliv. Den er sikret af EU-traktaternes bestemmelser om fri adgang for etablering, for fri bevægelse af varer og tjenesteydelser, samt fri import og eksport af arbejdskraft, også kaldet arbejdskraftens frie bevægelighed.

Virkningerne for dansk arbejderklasse er brutalisering af arbejdsprocessen med opskruet arbejdstempo, fysisk og psykisk nedslidning og udbrændthed, virksomhedslukninger, flytning af produktionen til udlandet, privatisering af offentlige tjenester og løntrykkeri.

EU's prioritering af hensynet til monopolernes interesser har store negative indvirkninger på miljøet.

EU fremstilles for den danske befolkning som et nødvendigt internationalt samarbejde. Sammenslutningens virkelige karakter – en overstatslig regulering af et stadig større hjemmemarked for de europæiske, transna-

tionale selskaber – træder dog undertiden åbent frem. Eksempler herpå er indførelsen af den fælles mønt og forsøget på at gennemføre en egentlig forfatning.

I sådanne tilfælde viser flertallet af den danske befolkning sin modstand mod denne form for suverænitetssafgivelse. Den fælles mønt blev afvist.

Danmark har i kraft af sit EU-medlemskab allerede afgivet langt mere suverænitet, end befolkningen i almindelighed forestiller sig. Regering og Folketing har villigt og i vidt omfang gjort sig til ekspeditionskontor for Kommissionen og Ministerrådet med det resultat, at en meget stor del af lovgivningsarbejdet i dag består i at tilpasse eller blot iværksætte EU-lovgivningen. En af det danske folkestyres hovedregler – ingen over Folketinget, ingen ved siden af Folketinget – er dermed alvorligt svækket.

EU's lovgivning sætter i disse år hårdt ind imod kollektive aftaler. Det betyder for det første et angreb på arbejderklassens tilkæmpede rettigheder og for det andet et angreb på selve fagbevægelsen. Angrebet sættes ind i alle medlemslandene, men bliver særdeles føleligt i lande som Danmark, hvor sociale og andre sikringsordninger netop er resultater af den faglige kamp.

Både små og større danskejede virksomheder har mærket, at EU er monopolernes sammenslutning. Det gælder ikke blot inden for landbrug og fiskeri, hvor utallige virksomheder drejer nøglen om. Selv flagskibe inden for metal- og skibsindustri købes op, hvorefter de enten nedlægges eller flyttes til lavtlønslande.

Transnationale giganter med hovedkontorer i de store centre overtager styringen. Det betyder tab af job, know-how og national kontrol over økonomien.

Alt dette følger sig til det renteslaveri, der altid har været den lille bedrifts svøbe. Småborgerskabet er derfor på sin vis mindst lige så hårdt udbyttet af monopolerne som arbejderklassen.

3.2 Velfærdssamfundet under pres

Som resultat af EU-medlemskabet gennemføres en systematisk afvikling af tilkæmpede velfærdsordninger.

Sociale sikringsordninger udhules af private forsikringer.

Sundhedssektoren udsultes, samtidig med at privathospitalerne erobrer stadig større »markedsandele«.

Folkeskolen sættes på slankekur, samtidig med at privatskolerne bliver stadig mere almindelige. Hjemmehjælpen til de gamle privatiseres. Folkepensionen overhales af den private pensionsopsparing osv.

De offentlige skattefinansierede velfærdsordninger sættes kort sagt under pres. I stedet indføres et samfund, hvor den kollektive velfærd erstattes af private virksomheders profitjagt. Solidariteten i samfundet skal nedbrydes til fordel for den borgerlige parole om, at »enhver er sin egne lykkes smed«. Konsekvenserne heraf er øget ulighed, større fattigdom og konfrontation med de dårligst stillede.

3.3 Borgerskabets kulturkamp

I denne omlægning af vores samfund udnyttes kulturpolitikken til at præge befolkningens og arbejderklassens mentalitet i borgerlig, individualistisk retning. Arbejderklassens historiske rolle og betydning for samfundsudviklingen på alle områder forties og manipuleres.

Samtidig gennemføres en omfattende antikommunistisk kampagne, der sigter mod at fjerne socialismen som perspektiv for kampen og hindre en udvikling af det kommunistiske parti.

Den borgerlige kulturoffensiv har til formål at underminere arbejderklassens enhed. Den sigter mod at skabe forvirring og sprede ideologisk mørke og pessimisme.

3.4 Fremmedhad og racisme

Den borgerlige kulturoffensiv bygger på et reaktionært menneskesyn. Dette kommer blandt andet til udtryk i den lovgivning, som skiftende regeringer, ikke mindst Fogh-regeringen støttet af Dansk Folkeparti, har gennemført på flygtninge- og indvandrersområdet.

Store menneskegrupper udsættes for elendige og nedværdigende sociale og økonomiske forhold. De rammes af massiv arbejdsløshed og dårlige uddannelsesforhold, og mange bor i regulære ghettos.

Sideløbende hermed fører borgerlige dagblade, store tv-kanaler og andre toneangivende medier en systematisk kampagne, der er baseret på mistro og had til flygtninge og indvandrere.

Fremmedhad og racisme har til formål at splitte arbejderklassen.

3.5 Trusler mod demokratiet

Den overgang fra national til transnational monopolkapitalisme, som har fundet sted i de seneste årtier, betyder sammen med kapitalismens strukturelle krise, at den herskende klasse ikke længere i samme udstrækning som tidligere har brug for det borgerlige demokrati som et redskab til at udøve sit politiske, økonomiske og ideologiske herredømme.

Denne proces styrkes også af den omsiggribende nyliberalisme.

Således betyder privatiseringen af offentlige virksomheder, at den demokratiske indflydelse på og kontrol over væsentlige dele af landets infrastruktur svækkes eller helt forsvinder. Strukturreformen herunder kommunalreformen fra 2005 trækker i samme retning.

Det er ligeledes en trussel mod demokratiet, at Danmark samtidig deltager i den internationale krig, der går under navnet »krigen mod terror«. Denne krig har til formål at knægte enhver modstand mod det bestående fra progressivt eller socialistisk hold. Der er tydelige tegn på, at der barsles med en særskilt undertrykkelse af kommunister.

I Danmark som i andre lande søger statsmagten at overbevise befolkningen om, at grundlovssikrede frihedsrettigheder bør sættes ud af kraft, når der er mistanke om terrorisme. Vi oplever i stigende grad, hvordan ordensmagten og justitsvæsenet handler derefter.

3.6 Aggressiv udenrigspolitik

I 1980'erne var Danmark – ud over sit velfærdssamfund – internationalt kendt for sin relativt store bistand til »udviklingslandene« og den såkaldte fodnotepolitik, hvor Folketinget lagde en vis afstand til USA's og NATO's mest aggressive planer. Danmark var på denne måde en »due« blandt de udviklede kapitalistiske lande.

Som resultat af blandt andet kapitalismens strukturelle krise, det ændrede internationale styrkeforhold efter 1989-91 og højredrejningen i dansk politik, som har gjort landet til en nær allieret til USA, er Danmark i dag blevet en »høg« i det internationale samfund med en stadig mere reaktionær og aggressiv udenrigspolitik.

Danmark er ud over sit medlemskab af EU også stiftende medlem af NATO, der fra sin start i 1949 var et hovedredskab til inddæmmelse af de socialistiske lande. NATO ændrede i 1999 strategi fra erklæret forsvarspagt til organisation for global intervention, og NATO samarbejder for tiden med det oprustende EU. Samtidig gør også rivaliseringen mellem EU og USA sig gældende.

Danmark har helt tilpasset sig den nye situation. I 2004 blev det danske militær således omlagt fra stadig at have egentlige forsvarsfunktioner til en udrykningsstyrke, der kan sættes ind over alt i verden, hvor imperialismens interesser er truet.

I spørgsmålet om krig og fred er Danmark således blevet aktør i et farligt spil. Danmark deltager med tropper i krigen mod Irak, og danske soldater er sat ind både i Afghanistan og i det opløste Jugoslavien.

3.7 Socialdemokratiets krise

Det politiske liv og den parlamentariske virkelighed er i dag fuldstændig præget af nyliberalisme. Tidligere har reformismen i næsten 100 år præget dansk arbejderbevægelse gennem Socialdemokratiets virke.

Socialdemokratiets ledelse har nu opgivet den politik, som tidligere fremstod for store dele af befolkningen som et alternativ til borgerlig politik. Dette politiske og ideologiske skift er sket i takt med, at et flertal i Socialdemokratiets ledelse – i modsætning til flertallet af partiets vælgere – er blevet konsekvente EU-tilhængere og dermed har overgivet sig til nyliberalismen.

Også Danmarks krigsdeltagelse har Socialdemokratiet taget medansvar for.

På trods af denne udvikling foregår der blandt Socialdemokratiets medlemmer og ledere en politisk ideologisk kamp mellem nyliberalisme på den ene side og klassisk reformisme på den anden side og med en lang række mellemliggende positioner mellem disse to fløje.

Den reformistiske tankegang, at kapitalismen lader sig styre og reformere, overlever således i dele af den socialdemokratiske bevægelse, herunder hos faglige ledere. Blandt disse kræfter findes eksempler på såvel konsekvent EU-modstand som på den tankegang, at EU kan demokratiseres og forbedres indefra.

Den socialdemokratiske ledelses overgang fra klassisk reformisme til nyliberalisme har haft store negative konsekvenser ikke alene for velfærdssamfundet, som tidligere var Socialdemokratiets hjertebarn, men også for fagbevægelsen, hvor nyliberalismen i dag er trængt ind som en borgerlig femte kolonne.

Befolkningen, der er presset af reallønsnedgang, sociale forringelser og fordyrelser på alle offentlige eller hidtil offentlige områder, kan i dag kun se diffuse forskelle på Socialdemokraterne og de borgerlige partier.

3.8 Den folkelige modstand

Den potentielt stærkeste og vigtigste modspiller, som magthaverne har, er fagbevægelsen. Arbejderklassen behøver fagbevægelsen i kampen mod EU, i kampen for demokratiet og i kampen for freden. Men for virkelig at blive denne modspiller må fagbevægelsen gøre sig fri af den klasse-samarbejdspolitik og borgerlige service-tankegang, som præger en stor del af bevægelsen. Fagforeningerne må kort sagt igen blive kamporganisationer.

Trods alle tilbageslag trives og vokser en modstand mod de herskende tilstande i mange folkelige bevægelser.

Det gælder bevægelserne mod EU, først og fremmest Folkebevægelsen mod EU. Det gælder de mange kræfter, der har sat sig i bevægelse mod de omfattende forringelser af velfærden, herunder lærlingebevægelsen, gymnasieungdommen og de studerende, der gennem de seneste års protester har slået fast, at ungdommen har masser af kampkraft i sig. Det gælder også bevægelsen mod terrorlovgivningen samt miljøbevægelser og organisationer, der arbejder for en anstændig dansk bistands- og handelspolitik.

Mange af disse bevægelser medvirker i Danmarks Sociale Forum, som synes at tiltage i mobiliserende kraft.

Fredsbevægelsen har i dag, hvor Danmark er et krigsførende land, fået nye opgaver, men har endnu langt fra samme styrke som tidligere.

4 Klasserne i Danmark

Danmark er et klassesamfund, hvor udviklingen bestemmes af kampen mellem klasserne. Kommunistisk Parti analyserer til stadighed udviklingen og bevægeligheden i forholdet mellem klasserne og i klassestrukturen som helhed for at kunne udvikle partiet og dets politik. Partiets strategi og taktik justeres til stadighed på grundlag af den konkrete klasseanalyse.

Arbejderklassen og kapitalistklassen udgør hovedklasserne i de danske samfund. Kampen mellem disse to klasser, hvis grundlæggende interesser står i uforsonlig modsætning til hinanden, udgør hoveddrivkraften i klassekampen i hele perioden frem til den socialistiske revolution.

En stadig analyse af disse hovedklasser, af styrkeforholdet mellem dem og af forandringer i deres sammensætning og struktur er et fundamentalt aspekt i kommunisternes klasseanalyse. Ved siden af de to hovedklasser findes der en række sekundære klasser.

4.1 Arbejderklassen

Arbejderklassen er på samme tid en udbyttet og undertrykt klasse. Den er berøvet såvel ejendomsretten til produktionsmidlerne som kontrollen over dem. Arbejderklassen er derfor nødt til at tage lønarbejde hos en privat eller offentlig arbejdsgiver for at opretholde livet.

Arbejderklassen omfatter forskellige grupper og lag, som hele tiden ændrer sig i takt med klassernes vækst og udvikling, og som kan spille

forskellige roller i den konkrete klassekamp. Arbejderklassen er ikke mindst under hurtig forandring i disse år. Tilkomsten af nye faggrupper gør klassen større og mere forskelligartet.

Disse forandringer i arbejderklassen hænger sammen med udviklingen af produktivkræfterne, økonomien og erhvervsstrukturen.

Arbejderklassen skaber hovedparten af samfundets rigdom og udgør det store flertal af den danske befolkning.

Arbejderklassen er den eneste klasse, som på grund af sin objektive stilling kan spille en ledende og afgørende rolle i opgøret med kapitalismen og i kampen for socialismen.

4.2 Kapitalistklassen

Denne klasse, der også kaldes borgerskabet, ejer og kontrollerer kapitalen (produktionsmidler osv.) Hermed er den i stand til at tilegne sig og leve af arbejdernes ubetalte merarbejde (merværdien). Det er denne klasse, som har magten i det danske samfund.

Monopol- og finansborgerskabet, som er sammenflettet med den internationale og transnationale kapital, udgør den danske kapitalistklassens ledende og dominerende del.

Borgerskabet med monopol- og finansborgerskabet i spidsen er på grundlag af sin objektive stilling i samfundet arbejderklassens hovedmodstander i kampen for socialismen.

4.3 Sekundære klasser

De sekundære klasser er forbundet med forskellige økonomiske sektorer og kan samlet betegnes som småborgerskab.

Det gælder gruppen af selvstændigt næringsdrivende, håndværksmestre, småhandlende, landmænd osv.

Der foregår i Danmark en enorm udvikling og opløsning af de forskellige grupper inden for de sekundære klasser. Dette påvirker hele klassestrukturen såvel som den politiske, ideologiske og kulturelle situation.

Langt hovedparten af de mennesker, der tilhører de sekundære klasser, har et modsætningsforhold til monopolkapitalen og dermed et objektive interessefællesskab med arbejderklassen. For kommunisterne er det derfor af central betydning, at der opbygges en folkelig alliance, der bygger på dette interessefællesskab i kampen mod monopolkapitalen.

4.4 **Opportunismen**

Opportunismen har en social basis i det danske klassesamfund.

Objektive forandringer i de kapitalistiske produktionsforhold, i arbejderklassen selv samt i forholdet til de sekundære klasser skaber grobund for opportunisme og klassesamarbejde med borgerskabet.

Dette udtrykker sig også i en kamp mellem forskellige politiske retninger i arbejderklassen.

I takt med at krisen for den socialdemokratiske reformisme bliver stadig mere åbenbar i arbejderklassen, oplever vi en større opbakning til de åbent borgerlige partier. Dette betyder, at klassesamarbejdspolitikken udgår fra nye positioner, og at den revolutionære linje i arbejderbevægelsen sættes under hårdt pres.

5 **Kommunisternes strategi og taktik**

Kommunistisk Partis strategiske mål i den nuværende epoke er overgangen til socialismen.

Kommunisterne giver ikke en detaljeret opskrift på, hvordan socialismen vil komme til at se ud i Danmark.

Dette afhænger af talrige forhold, herunder af styrkeforholdet mellem klasserne nationalt og internationalt, den konkrete form for overgang til socialismen, klassefjendens handlinger og ikke mindst, hvordan et aktivt folk til den tid vil bestemme sig for, at socialismen skal opbygges.

Kommunistisk Parti fastslår derimod en række bærende principper og lovmæssigheder for socialismen på både økonomiens og politikens område.

5.1 **Overgangen til socialismen**

Kommunisterne skelner mellem »overgangen og tilnærmelsen til den socialistiske revolution« (Lenin) og selve overgangen til socialismen, dvs. revolutionen.

Det første af disse begreber dækker over de former, som klassekampen antager i perioden op til den socialistiske magtovertagelse, hvor klassekræfterne køres i stilling og den subjektive faktor forberedes, dvs. styrkelse af arbejderklassens revolutionære organisering og bevidsthed, befæstelse af de folkelige alliancer og ikke mindst styrkelse af det kommunistiske parti.

Denne periode kan være af kortere eller længere varighed.

Selve overgangen til socialismen sker i forbindelse med en revolutio-

nær situation, der kan have utallige former og udtryk. Dens væsentligste kendetegn kan defineres som en »national krise, hvor de lavere lag ikke længere vil og de øvre lag ikke længere kan fortsætte på den gamle måde« (Lenin).

Det er ikke muligt at sige noget om, hvordan den konkrete form for overgang til socialismen bliver. Det afhænger ikke mindst af klassefjendens reaktion og arbejderklassens styrke og forberedelse. Kommunistisk Parti forbereder sig derfor på alle muligheder og former.

5.2 **Det antimonopolistiske demokrati**

Overgangen fra kapitalisme til socialismen i Danmark vil næppe ske i ét slag. Overgangen og tilnærmelsen til den socialistiske magtovertagelse vil sandsynligvis være en længere proces med forskellige etaper. Det er i dag umuligt at sige noget endegyldigt om karakteren og indholdet af disse etaper, men med det nuværende udgangspunkt virker det mest sandsynligt, at klassekampen vil nærme sig socialismen gennem en folkelig, demokratisk og antimonopolistisk etape, også kaldet et antimonopolistisk demokrati.

Denne etape er kendetegnet af skærpet klassekamp.

Arbejderklassen og dens allierede har mulighed for at tilkæmpe sig politiske, økonomiske og sociale reformer rettet mod monopolernes magt og interesser.

Centrale reformer i denne antimonopolistiske etape kan være:

- reformer, der styrker demokratiet og skaber nye institutioner og muligheder for indflydelse.
- reformer, der styrker den offentlige sektor og den kollektive velfærd.
- fordelingspolitiske reformer, der forbedrer befolkningens levevilkår.
- reformer, der griber ind over for monopolernes magt, f.eks. med nationaliseringer.
- en udenrigspolitik, der bygger på fred og økonomisk og politisk støtte til undertrykte folk og lande, der kæmper mod imperialismen og for national selvstændighed og socialisme.

Reformforandringer af denne type vil have en kraftig mobiliserende virkning i samfundet. Kampen for sådanne reformer og kampen for at videreudvikle dem vil fremme betingelserne for overgangen til socialismen.

Det er derfor en vigtig opgave for Kommunistisk Parti at udarbejde et program for demokratiske og antimonopolistiske reformer, som peger frem mod socialismen.

5.3 Arbejderklassens enhed

En forudsætning for at nå den antimonopolistiske etape i klassekampen er, at arbejderklassen er forenet og har samlet allierede klasser og lag omkring sig i kampen mod monopolkapitalen.

Arbejderklassen udvikler og styrker sin enhed i kampen for sine nære økonomiske og politiske interesser.

Et vigtigt redskab i denne kamp er aktionsenhedens metode, der forener arbejder- og fagbevægelsen i kampen for konkrete krav. Aktionsenhedens metode bygger på det, der samler og forener på tværs af partier, partipolitik, ideologier, religion osv.

Arbejderklassens enhed er en nødvendig løftestang for skabelsen af brede, folkelige alliancer i kampen mod monopolerne.

I denne enheds- og allianceproces støtter Kommunistisk Parti sig på den danske og internationale arbejderklasses mange og rige erfaringer. Partiet støtter sig blandt andet på erfaringerne med opbygningen af folkefronten og folkefrontsregeringerne i 1930'erne og på erfaringerne med opbygningen af folkedemokratierne efter den anden verdenskrig. Disse og andre begivenheder giver positive og negative erfaringer, som arbejderklassen og de demokratiske kræfter kan drage nytte af med henblik på at forene sig og nærme sig overgangen til socialismen.

5.4 Folketinget og andre institutioner

Kommunistisk Parti kæmper for at blive repræsenteret i parlamentariske institutioner på alle samfundets niveauer. Selvom partiet betragter den udenomsparlamentariske klassekamp som det afgørende og centrale i strategien, er også den parlamentarisk kamp en væsentlig kampform i mobiliseringen af den udenomsparlamentariske massebevægelse.

I en antimonopolistisk etape, der er kendetegnet ved skærpet klassekamp og progressive reformer, kan man forvente en eller anden form for kommunistisk repræsentation i Folketinget. Kommunisternes selvstændige stemme i Folketinget og andre parlamentariske organer har en særlig vægt i et samfund, der som det danske har et mangeårigt udviklet parlamentarisk politisk demokrati, som brede dele af arbejderklassen og befolkningen støtter sig til.

Det kan dog ikke udelukkes, at der kan ske afgørende reformgennembrud, uden at kommunisterne er repræsenteret i Folketinget. En velorganiseret udenomsparlamentarisk folkebevægelse kan tilkæmpe sig reformer af væsentlig betydning.

5.5 Regeringsmagt og statsmagt

Erfaringer viser, at kommunisterne og deres allierede under særlige betingelser med fordel kan indgå i et regeringssamarbejde og under gunstige vilkår endog kan opnå regeringsmagten ad parlamentarisk vej.

Kommunistisk Parti afviser imidlertid, at man kan stemme sig til socialismen, og skelner i den forbindelse mellem regeringsmagt og statsmagt. Regeringsmagten er en del af statsmagten, men denne indbefatter også andre områder såsom centraladministrationen og undertrykkelsesapparatet. At opnå regeringsmagten betyder ikke i sig selv, at man har erobret statsmagten.

5.6 Klassekampen og kommunisternes opgaver

Arbejderklassens kamp befinder sig aktuelt i en situation præget af stagnation og tilbagegang. Monopolkapitalen er i offensiven på alle fronter nationalt og internationalt. Arbejderklassen og de folkelige bevægelser har i dag ikke styrken til at modstå eller forsvare sig effektivt mod monopolkapitalen.

- Kommunistisk Parti kæmper i klassekampens konkrete situationer for arbejderklassens enhed, for at forsvare arbejderklassens tilkæmpede resultater, dens organisationer og kollektive rettigheder.

5.7 Kampen for faglig enhed

Kommunistisk Parti kæmper for at styrke enhedsfagbevægelsen, som er arbejdernes vigtigste masseorganisation.

Partiet kæmper for at gøre de faglige organisationer til kamporganisationer. Den faglige hovedkamp rejser sig på arbejdspladserne.

Den drejer sig om at styrke klubberne og om at holde de kollektive overenskomster ved lige. Forsøg på at skabe splittelse mellem danske og udenlandske arbejdere overvindes ved at sikre faglig organisering på danske overenskomster.

Kampen for den fri forhandlingsret er af vital betydning for fagbevægelsen og samler i kampen mod EU's indre marked, der blandt andet bygger på et arbejdsmarked uden kollektive overenskomster og med arbejdskraftens fri bevægelighed.

5.8 Kampen for kollektiv velfærd

Kommunistisk Parti kæmper imod den systematiske afvikling af de tilkæmpede kollektive velfærdsordninger i Danmark. Disse ordninger er skabt af den organiserede arbejder- og fagbevægelse gennem årtiers kamp.

- Kommunisterne støtter opbygningen af en stor og velfungerende offentlig sektor, der imødekommer befolkningens behov for sundhed, uddannelse, boliger, social sikring, omsorg og pension.
- Kommunisterne kæmper for reel ligeløn til kvinder og for fuld ligestilling mellem kønnene.
- Kommunisterne kæmper for demokratisk styring af den offentlige sektor, der bygger på udstrakt medindflydelse til ansatte og brugere.
- Kommunisterne kæmper for et rent miljø.
- Kommunisterne arbejder for, at det offentlige tilbyder gratis folkeoplysning og stiller faciliteter såsom museer, biblioteker og sportsanlæg gratis til rådighed, så der kan udvikles et rigt kulturliv, der er åbent for alle.

5.9 Kampen for de demokratiske rettigheder

De demokratiske rettigheder er i dag sat under et hårdt pres. Under ledelse af USA's regering og ledende kredse i EU opbygges et overvågningssamfund under dække af forklaringer om kamp mod »terrorismen«. Den danske regering støtter denne antidemokratiske kampagne, der skridt for skridt trækker landet i retning af noget, der ligner en politistat. Retssikkerheden undermineres, og ytringsfriheden manipuleres af magthaverne og meningsdannerne for at skabe splid i befolkningen og svække arbejderklassens enhed.

- Kommunisterne støtter arbejderklassens og befolkningens demokratiske rettigheder. Retssikkerhed og ytringsfrihed er tilkæmpede rettigheder, der må forsvares over for magthaverne.
- Kommunisterne støtter konsekvent informations-, organisations- og forsamlingsfriheden.
- Kommunisterne bekæmper enhver form for fascisme, nazisme og fremmedhad.

5.10 Kampen mod EU

Kampen mod EU er en kamp af såvel taktisk som strategisk betydning. Undermineringen af det nationale politiske demokrati – selvbestemmelseretten – går hånd i hånd med en alvorlig forringelse af arbejderklassens og den brede befolknings levevilkår, de kollektive rettigheder, velfærdsreformer og de demokratiske vilkår i det hele taget.

De europæiske monopoler og de transnationale selskaber får i stigende grad serveret det store »indre marked« som plyndringsobjekt. Kampen for selvbestemmelseretten spiller derfor en afgørende rolle i kommuni-

sternes strategi og taktik. Først under socialismen kan den nationale selvstændighed sikres endeligt.

- Kommunisterne kæmper for den nationale uafhængighed og for at få Danmark ud af EU.

5.11 Kampen mod imperialismen

I dag optræder supermagten USA som verdens politibetjent og som den førende urostifter og krigsudløser på alle verdens kontinenter.

De store amerikanske transnationale selskaber og den amerikanske administration tilsidesætter folkeretten og nationernes ret til selvbestemmelse på alle områder. Også EU optræder i stigende grad som en imperialistisk magt, som skiftevis konkurrerer og samarbejder med USA. I kampen om verdensherredømme organiseres statsterrorisme, undtagelseslove, interneringer af uskyldige mennesker, lokale og regionale krige og økonomiske sanktioner og blokader.

- Kommunisterne kæmper i Danmark for at rejse en bred bevægelse mod imperialismen i almindelighed og USA-imperialismen i særdeleshed.
- Kommunisterne vender sig imod udviklingen af EU som en imperialistisk magt med atomvåben og egen hær, som kan sættes ind overalt i verden og på sigt tage kampen op med USA om verdensherredømmet.
- Kommunisterne arbejder internationalt for at smede en bred alliance af kommunistiske, revolutionære, progressive og andre demokratiske kræfter, som vender sig imod imperialismen og dens konsekvenser.

5.12 Kampen for fred og mod krig

Kommunisternes kamp for fred og national selvbestemmelse er en internationalistisk kamp, der støtter fredens kræfter overalt i verden. For Kommunistisk Parti er fredskampen en solidaritetskamp, der vender sig imod imperialistisk røverpolitik, mod skabelse af ufred mellem folke, mod anstiftelse af lokale og regionale krige og aggressioner.

Kommunistisk Parti bekæmper også EU's politiske og militære ambitioner og ser dem som en trussel mod verdensfreden. EU's førende transnationale selskaber og politiske elite søger at udvikle EU til en supermagt, der på alle områder kan tage kampen op med USA.

Danmarks aktive deltagelse i NATO tjener på ingen måde fredens interesser. NATO er en aggressiv militæralliance, der skal forsvare de imperialistiske stormagters interesser overalt i verden.

- Kommunisterne er aktive i fredskampen og er med til at udvikle den antiimperialistiske solidaritet.
- Kommunisterne kæmper mod opbygningen af et EU-militær.
- Kommunisterne kæmper for at få Danmark ud af NATO.
- Kommunisterne kæmper imod dansk deltagelse i imperialistiske krige overalt på kloden.
- Kommunisterne kæmper for international solidaritet med alle undertrykte og kæmpende folk og lande.

6 Kommunistisk Parti

Kommunistisk Parti er den danske arbejderklassens selvstændige politiske parti. Dets mål er at forsvare arbejderklassens grundlæggende interesser og organisere og lede dens kamp for fred, demokrati, velfærd, national selvstændighed og socialisme.

Kommunistisk Parti bygger hele sin virksomhed på den videnskabelige socialisme, på marxismen-leninismen.

Partiet anvender denne revolutionære teori med henblik på at stille sig i spidsen for arbejderklassens ideologiske, politiske og økonomiske kamp. Partiet kæmper for, at arbejderklassen kan drage sine egne erfaringer af både sejre og nederlag. Det forbinder de dagsaktuelle krav med kampen mod kapitalismen og for socialismen og bidrager hermed til at højne klassens politiske bevidsthed.

Kommunistisk Parti stræber efter på samme tid at være en del af den danske arbejderklasse og denne klasses fortrop. Kun ved at agere i arbejderklassens kampe, hjælpe den med at lære af sine erfaringer og inspirere til den videre kamp, kan partiet fungere som arbejderklassens revolutionære fortrop.

Kommunistisk Parti søger at optage de mest bevidste og konsekvente repræsentanter fra arbejderklassen og dens allierede. Partiets medlemmer er klassekæmpere, der udvikler sig gennem deltagelse i den praktiske klassekamp og tilegnelse af den videnskabelige teori. Partiet kan kun udvikle sig, hvis den enkeltes viden og erfaring gøres til kollektivets ejendom.

Kommunistisk Parti er indadtil organiseret på grundlag af den demokratiske centralisme, som forbinder et udvidet medlemsdemokrati med evnen til at handle og gribe ind i klassekampen. Partimedlemmer skaber gennem diskussioner og efterfølgende beslutninger forudsætningerne for, at partiet til stadighed kan handle effektivt som en enhed. De fælles beslutninger træffes på grundlag af egne og kollektive erfaringer og med udgangspunkt i den revolutionære teori.

Partiet ledes fra ét center med kongressen som højeste myndighed. Alle dets ledelser på forskellige niveauer er valgbare og fungerer som kollektive ledelser, hvor den enkelte har et klart defineret ansvar.

Med sit program, sin revolutionære teori og sine organisatoriske principper er Kommunistisk Parti arbejderklassens højeste form for organisation, og det sætter sine kræfter ind for at blive klassens redskab i kampen mod kapitalismen og for socialismen.

Men historisk har dansk arbejderklasse også skabt en lang række andre og forskelligartede organisationer til at varetage sine interesser. Blandt disse er fagbevægelsen den største, vigtigste og bedst organiserede. Partiet kæmper i den forbindelse for at fastholde og styrke enhedsfagbevægelsen som et afgørende redskab i arbejderklassens dagsaktuelle og antikapitalistiske kamp. I dagsaktuelle spørgsmål og i den antimonopolistiske kamp arbejder partiet på at skabe enhed og alliancer med alle progressive kræfter, bevægelser og partier.

Kommunistisk Parti tjener umiddelbart dansk arbejderklassens interesser og kampen for national selvbestemmelse.

Samtidig er det i sit væsen et internationalistisk parti, som er en del af den internationale kommunistiske bevægelse. Denne bevægelse består af ligeværdige og selvstændige partier, der på grundlag af marxismen-leninismen kæmper for socialisme i deres respektive lande. Kapitalen kender ingen grænser, og kampen mod imperialismen og for socialismen er derfor både en national og en international kamp. Partiet solidariserer sig med de kommunistiske partier og alle folk, der kæmper mod imperialismen og undertrykkelse.

Det støtter den internationale arbejderklasse overalt i verden i dens kamp mod udbytning og kapitalisme.

Kommunistisk Parti arbejder for at virkeliggøre parolen fra Det Kommunistiske Manifest: »Arbejdere i alle lande, forén jer!«.

